

מוטיקטיקה

בה-רונגה (דרום אפריקה)

סיפר הנרי א. יונוד

פעם, בארץ חמה מאוד, חיו בבקתה קטנה איש ואישה. ביתם היה מוקף בדשא ובפרחים. הם היו מאושרים מאוד אך יום אחד האישה חלתה ולא רצתה לאכול כלום. הבעל הביא לה פירות נהדרים שונים אך היא לא רצתה אותם והוא פחד שהיא עלולה למות. "האם אין כל דבר שהיית רוצה לאכול?" שאל בסוף.

"כן, הייתי רוצה לאכול קצת דבש" ענתה האישה. הבעל שמח מאוד כי לא היה קשה להשיג לה דבש בסביבה. הוא הלך מיד, הביא קערת עץ מלאת דבש ונתן לה אותה. "אינני יכולה לאכול זאת" אמרה האישה בתיעוב "אני רוצה דבש טהור." האיש זרק

את הדבש בדשא, הלך שוב והביא לה קערת דבש אחר. אך היא נהגה כמו קודם. "דבש זה מלא נמלים" אמרה, וכשהביא לה עוד, מצאה בדבש אדמה. כשהלך בפעם הרביעית מצא בכל זאת משהו שמוכנה הייתה לאכול, ואז ביקשה שיביא לה מים לשתות. הוא הלך שוב, הפעם ליותר זמן והגיע בסוף לאגם מלא מים מתוקים כאילו הומתקו בסוכר. הוא מילא בהם קערה והביא לאישתו, ששתתה את המים ומיד הרגישה טוב יותר. כאשר כבר קמה והתלבשה, הבעל נשכב עכשיו במיטה באומרו "גרמת לי מספיק צרות. עכשיו הגיע תורי." "מה קרה לך?" שאלה האישה. "אני צמא ורוצה מים." היא לקחה כד גדול והלכה איתו לאגם הקרוב. כשחזרה נתנה לו את הכד, אך הוא דחה אותה בתיעוב "שאבת את המים מאגם מלא צפרדעים. הביאי לי מים אחרים." היא יצאה שוב והלכה לאגם רחוק. "המים האלה מלאי קנה סוף" אמר "הביאי לי אחרים." היא הלכה שוב וכשחזרה הבעל

אמר שהמים מלאים אצות ושהוא רוצה מים בלי צפרדעים, בלי קנה סוף ובלי אצות. היא שמה את הכד על ראשה ועברה את מקורות המים הקודמים עד שהגיעה לאגם בו המים היו זהובים כמו דבש. היא התכופפה כדי לטעום אותם ואז ראש של מפלץ מכוער הציץ מעל פני המים.

"איך תעזי לגנוב את המים שלי?" קרא המפלץ.

"זה בעלי שלח אותי" ענתה "אך אל תהרוג אותי. אם תרצה תוכל לקבל את הילד שלי, רק תן לי ללכת."

"איך אכיר את הילד שלך?" שאל המפלץ.

"הו, זה פשוט מאוד. אני אגלח את שני צדי ראשו ואשים חרוזים לבנים על צווארו. אתה רק צריך לבוא לביתנו ולקרוא "מוטיקטיקה!" והוא ירוץ לקראתך ותוכל לאכול אותו."

"טוב" אמר המפלץ "לכי הביתה" והיא מילאה את הכד, חזרה הביתה וסיפרה הכל לבעלה. היא לא ידעה שלילד שלה יש עצמות קסם שעוזרות לו בכל צרה, והוא צחק בהנאה

כששמע אותה ותכנן להטעות אותה. למחרת היא גילחה את ראשו משני צדדיו, שמה חרוזים לבנים על צווארו ואמרה "אני הולכת עכשיו לעבודה ואתה תישאר בבית. אבל אל תצא מהבית כי אחרת חיה כלשהי עלולה לאכול אותך."

"טוב מאוד" ענה הילד.

רק היא יצאה מהבית כשהילד אסף את העצמות המכושפות שלו ושם אותן בשורה לפניו. "את אבא שלי" אמר לעצם אחת "ואת אמא שלי. את הגדולה ביותר אזי את המפלץ ואת קטנה מאוד אז את תהי אני. עכשיו אמרו לי מה עלי לעשות."

"אסוף את כל ילדי הכפר שהם גדולים כמוך" ענו העצמות "גלח את צדי ראשיהם ותלה חרוזים לבנים על צוואריהם. אמור להם שאם מישהו יקרא "מוטיקטיקה" עליהם לרוץ אליו. אבל עשה זאת מהר, כי הזמן דוחק."

מוטיקטיקה יצא לכפר והביא קבוצה גדולה של ילדים, גילח את ראשיהם, תלה עליהם חרוזים ובדיוק אז האדמה התחילה לרעוד

"אינני רוצה לאכול תירס. אני רוצה את הילד"
ענה המפלץ "ואקבל אותו."
"סבלנות" אמרה "אקרא לו ותוכל לאכול אותו
במקום." היא נכנסה לבית וקראה
"מוטיקטיקה!"
"תכף אבוא, אמא!" ענה הילד.
אלא שבינתיים הוא הוציא את עצמות הקסם
שלו ושם אותם בחצר שאחרי הבית כדי
שיעצו לו איך להינצל מהמפלץ.
"נחליף אותך לעכבר" יעצו העצמות. כך
נעשה. ובינתיים למפלץ נמאס לחכות ואמר
לאישה שהיא חייבת למצוא דרך אחרת.
"מחר אשלח אותו לשדה לאסוף שעועית.
תמצא אותו שם ותוכל לאכול אותו."
"טוב" אמר המפלץ "והפעם אתפוס אותו
בטוח."
למחרת מוטיקטיקה נשלח עם סל לשדה כדי
לאסוף שעועית לארוחת צהריים. בדרך שאל
שוב את העצמות איך לברוח מהמפלץ.
"נהפוך אותך לציפור שאוכלת שעועית" אמרו
העצמות. והמפלץ גירש את הציפור, בלי

והמפלץ הופיע בצעקה גדולה "מוטיקטיקה!
מוטיקטיקה!"
"הנה אנחנו" קראו הילדים. "אבל אני רוצה
את מוטיקטיקה" אמר המפלץ.
"אנו כולנו מוטיקטיקה" ענו הילדים. המפלץ
התיישב במבוכה כי לא ידע מה לעשות. הוא
לא רצה לאכול ילדים של אנשים שלא עשו לו
כל רע, כי עלול היה להיענש על כך בחומרה.
הילדים חיכו עוד זמן מה ואחר כך התפזרו
לבתייהם.
המפלץ נשאר במקום עד הערב, וכשהאישה
חזרה מהשדה אמר "לא מצאתי את
מוטיקטיקה."
"אבל למה לא קראת לו בשמו, כפי שאמרתי
לך?" שאלה.
"קראתי, אבל אז התברר שכל ילדי הכפר
נקראים מוטיקטיקה" אמר "ואינך יכולה לתאר
לעצמך כמה מהם באו הנה."
האישה לא ידעה מה לעשות כדי שלא יתרגז.
היא נכנסה לבית והכינה לו קערת תירס
לאכול.

שידע כי זה מוטיקטיקה.
המפלץ הלך שוב אל האישה והאשים אותה
כי הטעתה אותו שוב.
"תחזור בערב" אמרה היא "מוטיקטיקה ישכב
במיטה תחת השמיכה האדומה שלו ותוכל
לקחת אותו מיד" ענתה.
מוטיקטיקה שאל שוב את העצמות לעצה והן
אמרו לו "החלף את שמיכתך האדומה עם זו
הירוקה של אמך."
וכך הוא עשה. כשהמפלץ הגיע, הוא תפס
מיד את האישה שמתחת השמיכה האדומה
ואכל אותה. אבא של הילד בכה אומנם על
אישתו, "אבל" אמר "טוב כך, כי הייתה
אכזרית ורצתה שהמפלץ יוכל את הילד
שלנו."